

Chris Bunch
NEMATOMAS KARYS
Mokslinis fantastinis romanas

Jožė Volfas trankosi po Galaktiką
ieškodamas paslaptiŋų akmenių,
kuriuos garbino kare su žmonija išnykusi
eljarų rasė. Pasak legendų, šie akmenys
turi ypatingą, beveik magišką galią.
Kosmoso žvalgyba neabejoja, kad šiuos
akmenis superka ir vienintelis išlikęs
gyvas eljaras. Kodėl jis taip elgiasi,
kokios gali būti šio poelgio pasekmės
žmonijai? Tą ir turi išsiaiškinti Jožė
Volfas...

Iš anglų kalbos vertė JURGITA JĖRINAITĖ

Kaunas 2000

Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

180 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Chris Bunch - SHADOW WARRIOR: THE WIND AFTER TIME

New York, Ballantine books, 1996

Copyright © by Chris Bunch, 1995

Cover art copyright © by David Mattingly, 1998

Vertimas į lietuvių kalbą ©, leidykla "Eridanas", 2000

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Pirma dalis

Septyniolikmetis jaunuolis išėjo į apskritą aikštelę, užpiltą lygiu smėlio sluoksniu. Dėl smalių akmenų aplink ją, nukreiptų į svetimas žvaigždes, aikštelė priminė areną. Aplink karaliavo tik tai naktis ir tyla.

Vaikiną pasitiko mirtinai blyškus čiuptuvas. Čiuptuvo centre buvo Lumina. Ji švytėjo.

- *Paimk akmenį.*

- Aš nevertas.

- *Paimk akmenį.*

- Aš per jaunas.

- *Paimk akmenį.*

Jožė paėmė akmenį į rankas. Jo pirštus palietė švelnūs ūseliai, dengiantys eljaro čiuptuvus.

- *Instrukciją žinai?*

- Taip.

- *Kas įžiebė šitą šviesą?*

Prabilo antrasis eljaras:

- *Aš įžiebiau.*

Jožė matė Taeną, stovintį smėlio rato pakraštyje.

Sargas sustabdė ritualą:

- *Tai uždrausta.*

- Ne, - tvirtai atsakė Taenas. - *Kodeksas aklas, todėl jis negali numatyti tokio posūkio.*

- *Kalbėjai taip ir anksčiau, kai pirmą kartą atėjęs papasakojai man apie šitą jaunuolį - Kelio leškotoją.*

Sargas nutilo, ir Jozuės ausį pasiekė tik sauso Sauroso vėjo ošimas. Galiausiai Sargas tarė:

- *Ko gero, galime tai leisti.*

Jozuė Volfas prabudo. Aplinkui tvyrojo tylą, išskyrus tylų laivo gaudimą, o kontrolinis skydas virš galvos tvirtino, kad viskas tvarkoje. Jo kūnas buvo nusėtas smulkių prakaito lašelių.

- Įrašyti!

- Įrašymas įjungtas, - atsiliepė laivas.

- Sapnas vėl pasikartojė. Atlikti ankstesnių apraiškų analizę.

Suūžė prietaisai.

- Ryšių nenustatėme. Šiuo metu psichologinio streso nepastebėta, išskyrus įprastą susijaudinimą prieš naujos misijos pradžią.

Volfas vienu ypu pašoko nuo lovos. Jis buvo nuogas. Išeidamas iš gyvenamosios patalpos, probėgšmais dirstelėjo į prietaisų skydus komandiniame bokštelyje ir sraigtiniais laiptais nusi-

leido į apatinį denį. Ten pridėjo delną prie sensoriaus ant sienos, ir į šoną nuslinkusios durys atvėrė nedidelę patalpą su minkštomis grindimis, veidrodinėmis sienomis bei lubomis.

Jis išėjo į kambario vidurį, šiek tiek sulenkė kojas, kad kūno padėtis būtų tvirtesnė.

Kvėpuok... kvėpuok.

Jožė Volfas buvo maždaug keturiasdešimties metų ir, iš visko sprendžiant, per tuos metus savęs negailėjo. Atletišką jo liemenį visomis kryptimis raižė sausgyslių virvės bei randai, veido bruožai atrodė nulipdyti vėjo ir darganos, o šviesius plaukus išblukino saulė. Šiek tiek perkojęs šešias pėdas ūgio, svėrė maždaug šimtą aštuoniasdešimt svarų. Šiaurietiškos mėlynos akys žvelgė į pasaulį be baimės, iliuzijų, prieraišumo.

Jis pradėjo lėtus, įprastus pratimus. Jo rankos tiesėsi į priekį, glostė, mušė, traukėsi, gynėsi; kojos kilo į viršų, darė žingsnius, smūgiavo. Veide neatsispindėjo nei įtampa, nei pasitenkinimas.

Nelauktai jis grįžo į pradinę padėtį ir sustingo, įsmeigęs akis į veidrodžius ant sienų. Akimirkliai daugybė Jožės atvaizdų tapo ryškūs.

Jis nuleido pečius. Oras šniokštė iš jo plaučių tokia jėga, it ką tik įveikus finišą. Jožė leido

nepasitenkinimo šešėliui nuslinkti veidu ir nusišluostė kaktą išorine plaštakos puse.

Suderinęs kvėpavimą, jis patraukė į dušą. Galbūt dabar jam pavyks užmigti...

- Akumulatoriai beveik paruošti baigiamajam šuoliui.

- Laikas iki šuolio?

- Dešimt laivo sekundžių.

Tamsa. Minkštos flanelės prisilietimas prie odos, prisiminimas iš vaikystės, kai kvatojantis tėtis mėtydavo jį ore, lauro ir čiobrelių kvapas, laisva nuo minčių ir rūpesčių galva. Visata mirė, o tada erdvė, laikas, žvaigždės, planetos užgimė iš naujo.

- N-erdvė apleista. Visi plūdurai atšaukiami. Dydis plus-minus nukrypimai priimtinas. Finalinis šuolis baigtas. Paskirties taškas - ekrane. Davikliui praneša, kad nė vienas dažnis neskenuojamas. Numatomas atvykimo laikas esant maksimaliam greičiui - penkios laivo valandos. Pataisų bus?

- Nėra.

Volfo laivas "Gralis" lenkta trajektorija artėjo prie nusileidimo lauko.

- Kur man tūpti?

[sijungė pagrindinis ekranas. Leidimosi laukas buvo didžiulė plynė, padengta suskeldėjusiu betonu. Čia nebuvo nei dispečerių bokšto, nei uosto pastatų, nei angaro, nei restorano, nei transporto centro. Lauke stovėjo bemaž pusšimtis įvairiausių tipų žvaigždėlaivių: nuo pamesto karinio kreiserio ir kito nenusakomo karinio transporto iki prabangios nedidukės jachtos, atsainiai pastatytos prie pat betoninės dangos krašto. Apačioje nesimatė nė gyvos dvasios, išskyrus techninės tarnybos lainerį, prie kurio du mechanikai rengėsi išdoroti sunkaus lifterio variklių skyrių.

- Nutupdyk mus netoli tų uosto žiurkių.

Po kelių sekundžių stabdžių tūtos išleido ugnies liežuvius, ir laivas nutūpė. Jozuė palietė sensorius. Užsižiebusiuose ekranuose ėmė šmėkščioti atvaizdai, jis įdėmiai tyrinėjo kiekvieną žvaigždėlaivį, panašų į jo ieškomąjį. Vienas iš jų patraukė Volfo dėmesį. Jozuė perkėlė šito pasenusio tolimojo spindulio patrulinio laivo vaizdą į pagrindinį ekraną.

- Identifikacija?

- Laivas ekrane atitinka paieškos objekto aprašą. Korpuso registracijos numeriai nesutampa su ieškomo objekto numeriais, kaip ir išvaizda neatitinka laivo, kuris turi tokius nume-

rius pagal Loido rejestrą, aprašo. Korpuso paviršiaus temperatūra liudija, kad laivas nusileido ne anksčiau kaip pastarąją planetos savaitę. Tūtų temperatūra patvirtina tą išvadą. Joks daviklis nenurodo aktyvumo žvaigždėlaivio viduje.

- Taip ir turi būti. Išlaikyti pasirengimą ekstriam pakilimui. Aš ketinu truputį pasivaikščioti.

- Įsakymą supratau.

Apsirengęs Jozuė priėjo prie niekuo neišsiskiriančios sienos ir spustelėjo vieną kniedę. Viduje buvusių ginklų - blasterių, granatų, peilių, sprogmenų, - būtų užtekę iki dantų apginkluoti nedidelį samdinių būrį. Laive slypėjo ir daugiau siurprizų: dvi branduolinės tarpplanetinės raketos, keturios atmosferinės "oras-oras" raketos ir daugiavamzdė greitaeigė patranka.

Jozuė išsirinko didelį, Federacijoje gamintą blasterį ir įsikišo jį į dėklą, kabantį ant ne pirmos jaunystės kariško diržo su trimis atsarginėmis dėtuvėmis. Ant kaklo užsikabino sidabro grandinėle su juodu metaliniu medalionu, stilizuotu Q simboliu.

Kitoje kaklo pusėje grandinėle prilaikė strėlės antgalio formos svaidomąjį obsidiano peilį.

Jozuė patenkintas nužvelgė save. Pilkos kelnės, aukšti batai, tamsiai mėlyni marškiniai po pra-

bangiai atrodančia, nors ir truputį apibrizgusia striuke, kurią galėjai palaikyti odine; iš tikrųjų ji buvo siūta iš itin tvirtos medžiagos, o po pamušalu slėpė elektros šoką atspindinčias plokštes. Įspūdį stiprino pistoletas, kuriuo jis ne sykį naudojosi ir visad laikė parengtą.

Dabar jis priminė darbo ieškantį žmogų. Tiesiog dar vienas atvykęs į Platą. Eilinis avantiūristas. Jozė iki menkiausių smulkmenų atitiko tą apibūdinimą. Virš kairio raktikaulio jis prilipdė prie odos spalvos priderintą komą su antkauliniu mikrofonu.

- Tikrinu, - ištarė jis, po to subvokalizavo eljariškai: - *Šitas prietaisas dainuoja?*

- *Mano esybė sako, kad taip.*

Jozė išgirdo laivo atsakymą per savo kaulų vibraciją.

- Atidaryk šliuzą.

Jozės ausų būgneliai spragtelėjo, prisitaikydami prie kitokio slėgio. Jis išlipo ant nusileidimo aikštės ir už jo šnypšdamas užsivėrė šliuzo sąvaros.

Artindamasis prie mechanikų jis ėmė garsiai švilpauti. Vienas iš jų neskubėdamas priėjo prie dėžės su įrankiais, išsitraukė skudurą ir ėmė šluostytis rankas.

- Pagalbos reikia, bičiuli?

- Ieškau transporto iki miesto.

- Per didelė prabanga miestu vadinti skylę, kurioje tik vienas viešbutis, tuzinas krautuvėlių, trys užkeigos, mūsų dirbtuvės ir restoranai, prie kurio geriau savo skrandžio neprileisti.

- Skamba įspūdingai, lyginant su vieta, iš kurios aš atvykau.

Mechaniko veide pasirodė šypsena, jis pagarbiai nužvelgė sunkų blasterį, kabantį prie Jozuės šono.

- Spėju, kad teko išvykti skubotai?

- Klysti, brole, - atsakė Jozuė. - Kai susiruošiau kilti, niekas net nesusidomėjo, kas aš ir iš kur.

Mechanikas užuominą suprato ir grįžo prie savo lainerio.

- Galiu susisiekti su Lile. Pažiūrėsime, gal ji norės padirbėti. Bet tau tai nemažai atsieis.

- Ne taip dažnai sutiksi gerą samariatį mūsų laikais Atstumtuosiuose Pasauliuose, - atsakė Jozuė. - Aš užmokėsiu.

Mechanikas paėmė savo komą ir ištarė kelis sakinius.

- Ji jau išvažiavo.

Mechanikas grįžo prie variklio skyriaus ir ėmėsi kitų varžtų. Jo kolega tartum nepastebėjo Jozuės.

Neilgai trukus Volfas pamatė prie kosmodromo artėjantį dulkių stulpą.

Lilei galėjo būti apie aštuoniolika metų, nors ji labai stengėsi atrodyti vyresnė. Ji skrido lengvu lifteriu, kurį, atrodė, kažkas nušveitė ketindamas perdažyti, po to apsigalvojo.

- Ką veiki Platoje? - paklausė mergina, kai Jozuė prisistatė.

- Mano agentas iš turizmo biuro tvirtina, jog čia puiki vieta pailsėti. Švelnus, sveikas klimatas.

Lilė pažvelgė pro subraižytą stiklą į pakibusius virš galvos švininius debesis, kurie taip niekada ir nepratrūks.

- Gerai. Platai trūksta tik vandens ir gerų žmonių. Kitaip sakant, to paties, ko ir pragarui.

Kelias, virš kurio jie sklendė, buvo pažymėtas dvylikos pėdų stulpais, įkastais į perdžiūvusią žemę. Visai neseniai kažkas išlygino jį buldozeriu, vadinasi, čia ligi šiol naudojamas vikšrinis bei ratuotas transportas. Pakeliui sutikti augalai buvo skurdūs ir kreivi.

- Ketini apsistoti viešbutyje?

- Nežinau dar. Priklauso nuo aplinkybių.

- Mieste jis vienintelis. Senis Digsas iš klientų lupa, kiek ant seilės užėina.

- Na, ir kas?

- Aš turiu pensioną ar kažką panašaus. Šiaip ar taip, kambarys yra. Lova. Dušas. Už papildomą mokesį ruošiu maistą du kartus per dieną.

- Tai pensionas, sakai?

- Įstaiga gana didelė. Iš pradžių ten buvo lošimo namai. Kvailys, juos pastatęs, nepagalvojo, jog žaidimams, ypač azartiniam, reikia, kad žmonių kišenėse būtų bent skatikas. Prieš metus jis išėjo į dykumą, tada mes ten persikraustėme.

- Mes?

- Mikas... tas, kuris mane iškvietė. Ir Fanas. Bur-nos nepraveriantis. Tikriausiai jis nepakėlė akių nuo savo veržlėrakčio. Jie mano vyrai.

- Pranešiu, jeigu man reikės kambario...

Jožė paprašė Lilės palaukti ir įėjo į ilgą vieno aukšto pastatą be iškabos. Erdviame vestibulyje stovėjo keli krėslai apspurusiais ir sutrūkinėjusiais apmušalais. Viskas čia buvo persmelkta pelėsių ir apsileidimo. Duris sergėjo du vazonai, tik patys augalai seniai nusigalavo. Administrato-rius būdelė buvo įkalinta už storų plieno virbų. Sėdintis joje pusamžis vyras išjungė holovizorių, per kurį žiūrėjo pornofilmus ir klausiamai šypte-lėjo. Jožė permetė akimis grotas.

- Spėju, kad klientai atsiskaito gana audringai.

Vyras - pats Digsas, suprato Jozuė, - įvertindamas humorą, leido sau nusišypsoti.

- Grotos kliudo pasireikšti pačių emocionaliųjų piliečių temperamentui. Jums reikia kambario?

- Galbūt.

Jozuė išsitraukė iš kišenės holografinę nuotrauką ir prakišo ją pro virbus. Digsas aktyvavo hologramą, įdėmiai apžiūrėjo žmogų trimatėje projekcijoje, bet nieko neatsakė. Jozuė kitoje kišenėje surado auksinį diską, bet pamatęs, kaip Digso veidą iškreipia godulys, pridėjo dar vieną ir numetė monetas ant stalo.

- Iš kvapo jaučiu, kad jie tikri, - su pasitenkinimu ištarė Digsas. - Velniškai prasta nuotrauka. Vargu ar jūsų draugelis baisiai troško įsiamžinti atminimui.

- Jo vardas Inokentijus Chodjanas.

- Neprisistatė. - Monetos dingo, it mostelėjus burtininko lazdele. - Viena iš priežasčių, kodėl neturiu didelių bėdų, yra ta, kad visiems aš atvira knyga, ir visi tai žino. Jis iškeliavo iš čia prieš dvi dienas. Apsistojo pas mane tik tam, kad sulauktų transporto, išsiųsto iš Jorubos jį paimti. Atvažiavo du, šarvuotu limuzinu. O ten tai aparatas!....

Pastabos

- 1) Lotas, svorio matas, 12,8 gr.
- 2) Gr. mit. viena iš Nereidžių, vyresnioji Nerėjo ir Doridės dukra.
- 3) Be baimės ir priekaišto (pranc.).
- 4) Išskaičiavimas (pranc.).
- 5) Statymas ant numerio nuo 19 iki 36 (pranc.).
- 6) Septyni (pranc.).
- 7) Penthauzas (ang.) - ištaigingas butas ar viešbučio numeris viršutiniame daugiaaukščio aukšte.